

КОЗАЦЬКА УКРАЇНА ЄДИНА

Травень, №1 (12)

Всеукраїнський часопис

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ

Вітаємо вас, шановні співвітчизники, нащадки славетного козацького роду!

Перед вами — перше, відновлене після тривалої перерви, число газети «Козацька Україна єдина». Її заснувала свого часу Всеукраїнська громадська організація «Селянське козацтво України» з метою широкого і всебічного інформування населення про свою діяльність, роботу споріднених громадських формувань.

На шпальтах видання постійно висвітлюватимуться й аналізуватимуться також політична, економічна та суспільна ситуації в країні, йтиметься про життя і будні первинних осередків, вміщуватимуться розповіді про людей, які перебувають на передньому краї подвигництва козацького руху.

Окрім того, ми подаватимемо матеріали про освіту, державні символи, рідну мову, багатющі козацькі традиції, порушуватимемо військові питання тощо.

Сподіваємося, шановні читачі, на вашу доброзичливість і допомогу. Адже маємо надію творити газету спільними зусиллями. Тому й запрошуємо вас до співпраці.

Отже, до зустрічі на шпальтах відродженого видання.

За ініціативи голови ВГО «Селянське козацтво України» та ГС «Міжнародна Рада старійшин Українського козацтва» Леоніда Шморгуна спільно з ВГО «Всеукраїнське козацьке військо» в особі Віталія Каленяка в червні 2023 року зареєстровано ГС «Координаційна Рада об'єднаного Українського козацтва».

Метою діяльності Громадської спілки є координація діяльності керівників козацьких організацій в Україні та узгодження дій громадських об'єднань у питанні розвитку Українського козацтва, а також сприяння розбудові України як суверенної держави з козацькою моделлю демократії.

Головними напрямками діяльності Ради є участь у:

- здійсненні аналізу стану розвитку Українського козацтва та координації взаємодії органів виконавчої влади і козацьких організацій у сфері відродження історико-культурних та господарських традицій Українського козацтва;

- взаємодії з центральними та місцевими органами виконавчої влади з формування державної політики у сфері духовного, економічного, соціального і військового будівництва держави на історичних, патріотичних, господарських та культурних традиціях Запорозького козацтва, міжнародними, всеукраїнськими та іншими громадськими об'єднаннями;

- вихованні підростаючого покоління в дусі козацького лицарства — відданості своїй Батьківщині, відстоюванні інтересів своїх членів у державних органах і громадських організаціях, відродженні й розвитку духовних здобутків народу України, канонічного православ'я, козацьких звичаїв;

СТВОРЕНО ГРОМАДСЬКУ СПІЛКУ

- відтворенні козацьких життєвих принципів, форм господарювання, історичних, культурних та економічних традицій;

- утвердженні Української державності, зростанні її могутності та міжнародного авторитету;

- заходах природоохоронного характеру та використанні ефективних форм захисту навколишнього середовища;

- сприянні охороні громадського порядку, державної та приватної власності, державного кордону та ліквідації надзвичайних ситуацій тощо.

- співпраці із Збройними Силами України, силами територіальної оборони, Адміністрацією державної прикордонної служби України, державною службою України з надзвичайних ситуацій, навчальними закладами,

установами та організаціями щодо патріотичного виховання молоді, у підготовці юнаків до військової служби;

(Закінчення на 2-й стор.).

НАШЕ НАЙБІЛЬШЕ НАЦІОНАЛЬНЕ БАГАТСТВО

22 грудня 2023 року в Києві на базі університету «Україна» відбулася Всеукраїнська науково-практична конференція на тему: «Виклики воєнного часу для виробників сільськогосподарської продукції як ключових суб'єктів внутрішнього продовольчого ринку із забезпечення продовольчої безпеки країни та в зв'язку з введенням у дію з 1 січня 2024 року законодавчої норми про продаж юридичним і фізичним особам до 10 000 гектарів української землі — в одні руки»

Вміщуємо тези виступів окремих учасників цього заходу.

Олександр Мороз: «Мене, як і більшість громадян України, дуже турбує питання ринку землі. Так, ми всі рухаємося в Європу. Це не викликає заперечень. Ми долучаємося до світових процесів на так званій позитивній хвилі, але чомусь не враховуємо, що світові тенденції сьогодні спрямовані на одержавлення земель сільськогосподарського призначення з правом передачі в оренду тим, хто може і бажає на ній працювати. Таку політику, наприклад, сповідують у Сполучених Штатах Америки, Великій Британії, а Україна йде в протилежному напрямку від цих процесів».

Леонід Шморгун: «У зв'язку з введенням у дію з 1 січня 2024 року законодавчої норми про продаж юридичним і фізичним особам до 10 000 гектарів української землі в одні руки, вважаємо, що існуючий стан законодавчого забезпечення ринку землі в Україні потребує суттєвого доопрацювання і повернення його до цивілізованих форм на основі наших традицій та науково-практичних наробок нашої організації «Перша всеукраїнська сільськогосподарська дорадча служба» у цій стратегічній сфері».

Євгеній Редзюк: «Український закон, що регулює обіг ринку землі, не відповідає відповідним законам цивілізованих країн світу, де в абсолютній більшості прописують заборони: 1) обмеження власності в одні руки; 2) допуск іноземців; 3) захист як права власності, так і права користування землею; 4) пріоритетність на право оренди чи купівлі; 5) професійна компетентність, націленість на розвиток регіону (чи сільської місцевості) та відповідність екологічним стандартам країни».

Олександр Ковалів: «Ми припускаємо, що лише за умов дотримання законів живої і неживої природи та суспільства, — на підставі конституційних земельних імперативів, відбуватиметься збалансоване функціонування і розвиток нашої держави, або продовжуватиметься поглиблення існуючого стану за антиконституційними законами і корупційними схемами, здійснюваної дотепер земельної реформи в Україні».

Валентина Мовчан: «Рашистська навала руйнує наші ґрунти, і без того виснажені занадто інтенсивною індустріальною експлуатацією. В результаті поля, городи та інші землі перекопані вирвами і отруєні — в основному важкими металами. Природа ж споконвіку має свої технології очищення і відновлення родючості ґрунтів».

СТВОРЕНО ГРОМАДСЬКУ СПІЛКУ (Закінчення, Початок на 1-й стор.).

- сприянні законним військовим формуванням України щодо укомплектування окремих підрозділів підготовленими призовниками з лав козацтва, перепідготовці українських козаків — військовозобов'язаних запасу;

- здійсненні за погодженням з командуванням у військових формуваннях і правоохоронних органах заходів культурно-просвітницького характеру, вивченні історії українського війська, утвердження українських військових та козацьких традицій;

- плануванні проведення реабілітаційних заходів та психологічної підтримки осіб, які брали участь у бойових діях, волонтерській діяльності.

СКЛАД ПРЕЗИДІЇ:

Голова ради — Віталій Каленяк.

Голова президії ради — Леонід Шморгун.

Заступники голови президії ради — Анатолій Пилипенко, Анатолій Дорошенко.

Члени президії ради — Володимир Земляний, Микола Онищук, Михайло Наумчик, Петро Гудим.

Зважаючи на тяжкий стан нашої країни, викликаний нападом на нас московитів і повномасштабною війною з 24 лютого 2024 року, вимагаємо негайних дій керівництва України з урегулювання ситуації з мобілізацією, беручи до уваги висновки та рішення нашої конференції. Координаційна Рада Об'єднаного Українського Козацтва (КРОУК) бере на себе підготовку програми мобілізації козацької спільноти, координацію цього процесу та впровадження її в життя.

Вимагаємо створення спільного з відповідними владними структурами комітету з імплементації рішень українського козацтва стосовно мобілізації в Україні.

Рекомендуємо всім козацьким підрозділам українського козацтва при координації КРОУК включитися у процес мобілізації згідно з нашими рекомендаціями щодо поповнення діючих частин ЗСУ на фронті та українського прикордоння, сформувати мобілізаційний резерв для ЗСУ з метою захисту територіальних громад на місцях.

Для успішного здійснення процесу мобілізації потрібно реалізувати наступну мотивацію та заохочення для всіх мобілізованих:

1. Відповідними державними документами терміново долучити українське козацтво при координації цього процесу через КРОУК до комплектації окремих козацьких військових підрозділів як резерву ЗСУ, спираючись на Закон України «Про військовий обов'язок і військову службу», через організацію сформованих Козацьких Рекрутингових Центрів (КРЦ). Козацьким організаціям в Україні створювати резервні підрозділи в форматі ГФ, забезпечити навчання резервістів, опіку над їхніми сім'ями, налагодити їх забезпечення за рахунок волонтерських можливостей та зв'язків.

2. Командуванню ЗСУ почати формування окремих козацьких підрозділів та бригад у складі ЗСУ, Національної гвардії та прикордонних військ спільно з КРОУК і за нашою допомогою. Треба терміново долучити весь козацький історичний мілітарний досвід, соціальні, підприємницькі можливості та міжнародні зв'язки українського козацтва до справи захисту української державності, українського народу, української землі та цілісності території України.

3. Перевести відповідальність з комплектування та забезпеченню ЗСУ мобілізаційним резервом через ТЦК на Міністерство оборони, згідно із ст. 14 Закону «Про мобілізаційну підтримку та мобілізацію». На сьогодні використати для убезпечення прориву фронту московитами 50% наявного людсь-

ЯК ВИРІШИТИ ПРОБЛЕМУ МОБІЛІЗАЦІЇ

кого ресурсу з підготовлених службовців МВС, СБУ та інших правозахисних служб нашої країни. Вакансії, що з'явилися, заповнити за рахунок відібраних демобілізованих з фронту наших вояків-патріотів.

4. Налагодити комунікацію з суспільством, виховання молоді, роз'яснення для населення; забезпечити тісний зв'язок громадських організацій з ЗСУ. Провести ревізію роботи органів, ТЦК, медичних закладів щодо відповідності непридатності значної кількості чоловіків до мобілізації, служби в лавах ЗСУ.

5. Кожній родині військового та добровільно мобілізованого, який мешкає в селі, або призивається з міста, надавати в обов'язковому порядку, мінімум два гектари землі з земельного запасу держави у місцях проживання чи в прилеглих регіонах до місця проживання (для городян).

6. Надати пожиттєве піклування та медичний догляд за рахунок держави всім військовим, які втратили здоров'я на війні. Надати можливість за рахунок держави отримувати протезування всім військовим, які втратили кінцівки.

7. Надати можливість за рахунок держави отримувати вищу освіту для всіх військових, що повернулися з війни, в обраному ними вищому навчальному закладі. Також надати можливість на пільговій основі отримувати вищу освіту членам родини військового. Сім'я військового, що втратила на війні когось із батьків, повинна отримати повне забезпечення мінімальних потреб — цього вимагає справедливість.

8. Розробити та впровадити програму безпроцентного фінансування, грантової допомоги та підтримки підприємницьких ініціатив та існуючих бізнесів демобілізованих вояків.

Поєднання зусиль у справі перемоги України та подальшої відбудови нашої держави є запорукою успішності даного процесу. Кожна зі сторін має свої сильні напрацювання, активи та зв'язки, що можуть бути задіяні для спільної справи.

Взаємодія будується за принципами толоки, прозорості та чесності відносин. Наміри або дії однієї з сторін не повинні шкодити жодній з інших сторін.

Сподіваємося, підтримка наших пропозицій сприятиме монолітній єдності суспільства, успішному здійсненню мобілізаційних заходів в Україні.

«В СВОЇЙ ХАТІ, СВОЯ ПРАВДА...»

За висловом Тімоті Снайдера, упродовж багатьох століть Україна була найнебезпечнішим місцем для проживання на усій земній кулі.

Причина того: постійні війни Росії з Європою, Сибіром, Азією, Кавказом, зазіхання на територію України її сусідів, зокрема московитів ще з часів Юрія Долгорукого (XII століття). А ще голодомори, репресії, рабство, грабунки, каторжні роботи. Усе це вело до духовного, психологічного та фізичного винищення українців. Натомість залишок нації вороги перетворили у рабів-перевертнів.

Навіть у роки перебудови (1986—1991 роки) в Україні цілеспрямовано нищили промисловість, сільське господарство, науку, освіту, культуру. Пограбовано банки та грошові внески громадян.

Нині триває війна Росії проти України з усіма трагічними наслідками, які є і які ще будуть.

А як українцям живеться зараз? Одні втратили роботу (від робітника — до науковця), інші — майно, заощадження. Чимало передчасно померли від хвороб, наркотиків, пияцтва, замовних вбивств. А ще мільйони втекли (змусила біда) за кордон. Отак кожне століття ми жертвуємо мільйони людей. Темні сили ведуть народ у небуття.

А наші дебілократи (ой «демократи») та ліберали (ой, ліберали) «землячки патріоти» не спромоглися створити за 30 років програми іншого шляху, щоб врятувати українців. Де наш Лютер Кінг, Вашингтон, Мойсей, Реформація? Зате маємо «кравчучку», «кучмовоза» та цукерки «Рошен».

А була у нас Вічева Русь, країна козаків, був народ Мамаїв, який знав Шевченка напам'ять. Була боротьба (повстання, війни, революції, майдани). Україна — це вічна війна за цю святу землю, тому, що злою, чи доброю долею, а скоріше, що нашою кров'ю і потом дісталася нам ця благодатна земля, цей тихий рай «серед ненажерливих сусідів».

Ми на генному рівні несемо все життя з собою Дух Справедливості, Волі та боротьби за них. Тепер вчені обрамили цей Дух у вислів «Національна ідея».

Глобалізатори вважають, що національна ідея (ідеологія) не потрібна, адже людство перетворюється у глобалізоване суспільство (Євросоюз, Азійські спільності, Слов'янська єдність).

Інша частина населення України боїться націо-

нальної ідеї, бо думає, що матиме складнощі через своє національне походження.

Є свої доморощені «землячки», які збайдужіли до свого походження та майбуття.

Інші держави вважають, що утвердження національної ідеї політизує суспільство і що це може завершитися пролиттям крові (маючи на увазі епохи Леніна, Сталіна, Гітлера), тому впроваджують громадянське суспільство у своїх сформованих, самодостатніх незалежних національних державах (і це нормально).

Але останні не беруть до уваги те, що Україна була завжди жертвою декількох імперій одночасно, і тепер знову фактично розп'ята — тобто, нам не дають шансу дорости до їхнього рівня, а пропонують розчинитися, зникнути як нація.

Захід і Росія давно ввели у міжнародні відносини подвійний політичний та юридичний стандарт:

Подекуди виправдовується будь-яка форма неокolonізації на «законному рівні». «Нація, яка не спроможна на свою державу, її розчиняють більш цивілізовані, сильні нації.» (Ч. Хойд «Міжнародне право» 1959 т. 2, ст. 68).

«Ці нації вважають «ворожими цивілізації» бо вони не здатні піднятися на високий рівень культури і тому не мають ніякого права розраховувати на наші симпатії... , тому ми не заперечуємо проти їх підкорення.» (Бернштейн, ідеолог західної соціал-демократії).

Підтвердженням цього ми бачимо як були розп'яті Заходом сильні національні держави (Афганістан, Ірак, Югославія), частково Іран поставлено на коліна, курдів та інших.

Національна ідея потрібна Україні для:

- Обґрунтування існування української держави, нації, людини, без національної ідеї ми перегній, сміття для інших. (Е. Кант «Слов'яни — сміття історії»).
- Вироблення контрідології, якщо цього потребують обставини.
- Формування влади із кращих і на пропорційній національній основі.
- Вироблення форм і методів пізнання.
- Створення політичних та пропагандистських знань.
- Вирішення наших проблем духовного, політичного та економічного життя.

(Далі буде).

КОЗАЦЬКИЙ ЗВИЧАЙ

I. Звичай — це:

1. Коло, Віче, Рада, самоврядування, без цього звичай вмирає;
2. звичай творився багато століть, він охоплює уявлення, знання і вміння народу;
3. теоретичні джерела Звичаю живляться усною народною творчістю, «Супойським переказом», «Велесовою книгою», «Руською Правдою», Козацькими літописами, «Конституцією» Пилипа Орлика, «Історією Русів», творами Григорія Сковороди, Івана Котляревського («Енеїда»), Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Володимира Шаяна, та дослідженнями сучасників;
4. ми і наш Звичай — з тих пір, відколи ми себе пам'ятаємо;
5. Звичай — це спосіб життя від народження і до смерті. Це неписаний щоденний закон, який охоплює все у людському житті;
6. канонізувати чи спростувати Звичай не потрібно;
7. Звичай — доцільний, природний і простий — це система знань, що постійно доповнюється життям;
8. Звичай формує свідомість та дію в ім'я правдивого життя;
9. етика, закони, віра — побудовані на Звичаї, але вони, на жаль, часто нищать Звичай, декларуючи, регламентуючи, підмінюючи його;
10. де забувають Звичай — там живуть у брехні, насильстві, стражданні і злиднях.

II. Сім'я, Родина і Рід — в основі Звичаю:

1. родова пам'ять — до сьомого коліна;
2. пошана та повага до Матері, Жінки до людей, роду та народу;
3. родинна обрядовість від народження до смерті;
4. природне, народне виховання;
5. здорове харчування, народна медицина;
6. виховання працею;
7. Виховання гідності, самодостатності і патріотизму.

III. Козак-звичаєвик: це власник, кооператор.

Значення землі для Звичаю:

1. українці — землеробська нація, а отже — творить, дає життя, гуманна, мирна, тому ставиться до Землі, до Природи, як до Матері. Це і сформувало духовність нації;
2. Козак — це власник земельної ділянки (дачної, присадибної — ця земля продається). Вся інша земля належить громаді і не продається;
3. Козак-підприємець: має свою справу, живе своєю працею, спорідненою працею;
4. козацька кооперація — це взаємодопомога, спільна діяльність, розподіл статків згідно внеску;
(Закінчення буде).

КЛЯТВА-ПРИСЯГА УКРАЇНСЬКОГО КОЗАКА

Приймаючи клятву-присягу українського козака перед Україною клянусь ім'ям моїх матері, батька і родом, всім мені найсвятішим і найдорожчим, святою нашою українською землею.

Клянусь, що готовий віддати життя, захищаючи свободу нашого народу українського, його споконвічні звичаї, традиції, самостійного України.

Клянусь dbати про духовний і матеріальний добробут, українську мову, культуру, виховувати нащадків у дусі козацького лицарства.

Клянусь і Присягаю, що буду стояти на смерті за державність, свободу України, недоторканність її кордонів. Віддати всі свої духовні і фізичні сили, розум, почуття і волю на службу Україні.

А якщо порушу цю клятву, то нехай свята українська земля не прийме моє тіло і буду я проклятий моїм родом і українським народом і хай покарають мене доля і мої побратими.

Україна або смерть!

Слава Україні! Слава її героям!

Слава! Слава! Слава!

ДУХОВНІ КАРБИ ПРЕДКІВ

- *Козацтво, герої, пам'ятні події, стан сучасного козацтва, мета, діяльність.*
Побратимство. Освіта (історія, література, мистецтво, фільми, походи).
- *Відчуття, розуміння, порятунок землі. Бути власником, кооперація, обробіток.*
- *Звичай формує свідомість та дію в ім'я життя.*
- *Походження, доля, стан мови. Дія — читати, розмовляти, слухати, співати.*
- *Культ предків, родове дерево. Рада роду. Сімейна, родинні свята. Взаємодопомога (духовне, матеріальне).*

КОЗАЦЬКИЙ ПІДВОДНИЙ ЧОВЕН

Військове мистецтво запорозьких козаків на суші, на воді і під водою викликали подив і захоплення в багатьох країнах Європи. Розвиток військової морської справи вимагав опанування мистецтва бою не тільки на воді, а й під водою. Бойове застосування підводних човнів українськими козаками при взятті фортеці Синоп у 1595 році стало значним поштовхом для створення підводних апаратів з підкорення морських глибин. Отже, цього року (2024) виповнюється 429 літ відтоді, як запорозькі козаки вперше використали підводні човни як бойовий підводний засіб. Починаючи з XV століття, невеликі групи козацьких чайок по Дніпру стали опускатися до Чорного та Азовського морів. З кожним наступним роком їх кількість збільшувалась. Морські походи козаків завдавали відчутних ударів по Османській імперії. Так, наприклад, з 1575 до 1637 року запорозькі здійснили до 20 морських походів і неодноразово брали в облогу турецькі фортеці Азов, Кафа, Синоп, Трапезунд, підходили до стін Константинополя. У своїх морських походах вони часто використовували підводні човни.

Під час гетьманування Федора Полоуса запорозькі невеликими силами досить легко здобули турецьке місто Синоп. Ось як це описує член Національної спілки письменників України О. Олейніков у своїй статті під назвою: «Підводні рейди козаків»:

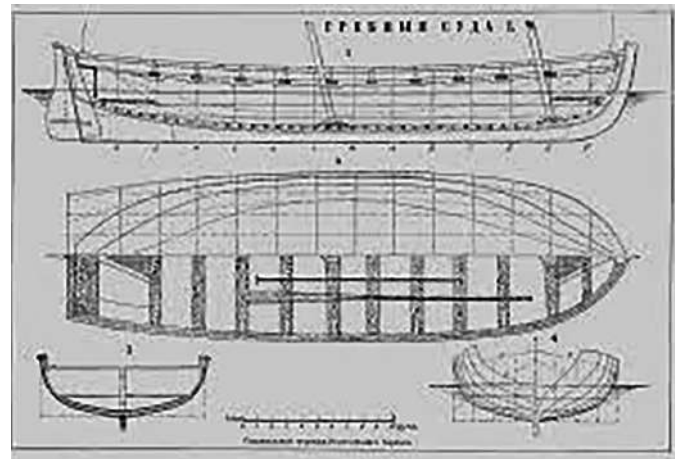
«Одного похмурого світанку турецькі вартові з мурів фортеці Синоп спокійно поглядали на силу-силенну колод, які прибили до берега хвилі. З того вони не дивувались, адже ніч була досить вітряна і, як на лихо, довга. За такої непогоди завжди щось прибиває до берега. Не звернули уваги на ці колоди і спостерігачі турецьких галер, повз які пропливали здоровенні дерев'яні колоди. Як тільки почало світати, колоди вдарились в берег, розчинились замасковані ступки, і на берег вихопились запорозькі козаки, які кинулись до відчиненої брами. Місто-фортеця була захоплене дуже швидко. Так уперше українські козаки використали під час морського походу підводні човни.

Іван Вільха:

«На таких суднах 1595 року запорозькі непомітно підійшли до турецької фортеці Синоп. Вартові на бійницях скільки не вдивлялися у море, нічого підозрілого не бачили. Чайки ширяли над рибальськими фелюгами, вітер гнав до берега хвилю та ще якісь колоди. Правда, вони були не зовсім звичайні: стояли сторчма, немов поплавиці. Та хіба мало незвичайних речей викидало море на берег! І вартові напівсонно обходили свої пости. Та раптом колоди почали виростати з води, і до берега швидко наближались човни — не човни, скрині — не скрині... Відкривали ступки в колодах — і з них виходили запорозькі козаки. Коли турки отямилися, було вже пізно. Сміливі відчайдухи захопили місто».

У 1820 році французький морський історик та військовий фахівець капітан Монжері видав книгу «Про підводне мореплавання у війну», в якій є такі записи: *«В кінці XVI століття і пізніше українські козаки часто використовували підводні човни».*

Український козацький підводний флот використовувався протягом 200 років як засіб для транспортування з метою уникнення сутічок з турецькими галерами, на переходах в район призначення бойових дій або при поверненні на Січ.

Ось як описує використання запорозьцями підводних човнів О. Калініченко у своїй книзі «Когорта»: *«Запорозькі козаки, успішно подолавши пороги на чайках і підійшовши до Чорного моря, в очеретах швидко переобладнують частину чайок для підводного плавання під водою. Для цього поряд борт до борту ставляться дві чайки і нахилиються одна до одної на 90 градусів так, що один з бортів стає днищем.*

В такому положенні чайки скріпляються і верхній бортовий стик конопатиться. При цьому в'язанки очерету розташовуються у верхній частині, а весь твердий баласт переміщається вниз

побортно. Носові і кормові стерна (рулі) чайок перетворюються на горизонтальні рулі.

Всередині між корпусами чайок утворювався водяний тунель, в якому було вертикально і послідовно поставлено декілька коліс від чумацьких возів з грибками. Діаметр гребних коліс — трохи менший за ширину чайок.

Верхні гребки знаходились в повітряній подушці, а нижні — у воді «водяного тунелю» і приводились в рух мускульною силою. Зміна курсу відбувалась за рахунок зміни напряму водяного струменю за допомогою діжки без дна.

Для регулювання занурення використовувались рулі глибини, тобто носові і кормові стерна. Такий підводний човен мав розміри: довжина дорівнювала довжині чайки, висота корпусу без діжок спостереження і вентиляції дорівнювала ширині однієї чайки у звичайному положенні, а ширина підводного човна була приблизно рівною двом висотам однієї чайки у звичайному положенні.

Дуже часто такі підводні човни у складі козацької флотилії на буксирі доставлялись в район бойових дій і потім виконували функцію передового загону флотилії, яка забезпечувала десантування козацьких сил для зайняття плацдарму. Вхід і вихід з такого підводного човна був можливий через вертикальні діжки спостереження і вентиляції, а приведення в нормальне положення виконувалось або в момент нападу (розкривався як горіхова шкаралупа), або силами варткових біля чайок).

По прибутті до ворожих портів водяні колеса з підводних човнів знімались, з них демонтували грибки і потім використовували як засіб для доставки важких вантажів (наприклад, трофейних гармат, що були в особливій ціні у запорозьких козаків).

Водяні колеса з успіхом використовувались і у випадку пересування чайок по піщаних дюнах в обхід сторожових залог турків».

Євген СОРОЧИНСЬКИЙ.

ПОСВЯТА В КОЗАКИ

1. Наявність предметів: Прапора, Триглава (герба), шаблі, пернача, булави, тексту клятви, джерельної води, кропила.

2. Козаки з оголеними шаблями вістрям вверх шикуються у два ряди (відстань між ними 1,5 метра), обличчям на схід, бажано біля Дуба.

3. Кандидат без шапки проходить між рядами із заходу на схід. В кінці рядів перед вогнищем зупиняється і промовляє клятву, потім переступає через невелике вогнище і зупиняється, йому вручають шаблю, старійшина тричі кропить його кропилом (із квітів полину, чебрецю, безсмертника, звіробою) живою водою і промовляє: на Добро, на Волю, на Святі Справи, на Життя. Пам'ятай про свою Землю, свій Рід, свою Душу. Не будь рабом речей, грошей та задоволень. Промовляє після кожного кропіння. Потім козак тричі чолом доторкається до площини шаблі.

4. Шаблю тримає лезом від себе.

5. Шаблю після доторкання чолом також піднімає вістрям вверх.

6. Козак після посвяти стає в кінець ряду проходячи між рядами.

7. На коліно чи на коліна козак не стає і його не б'ють нагайкою, бо так освячують на рабство.

8. За описаним обрядом посвячували в козаки, кобзар-патріот Василь Литвин та його дружина патріотка Антоніна Литвин — старійшинами Українського Козацтва.

9. Кропилом виконується живий подвійний рівносторонній хрест тричі.

10. З дозволу цих старійшин записано обряд посвяти Князюком Г.Т. в 2009 р.

11. Старійшина посвячує, а Отаман вручає шаблю придбану козаком раніше.

12. Посвяту проводити вранці (першій половині дня).

Козацька кухня неможлива без існування основної страви славетних лицарів України — козацького куліша. Достовірно, що рецепт справ-жнього українського куліша відомий лише козакам.

Відлік історії козацького куліша розпочався понад 500 років тому. Це були буремні роки, коли селяни, міське населення, дрібна шляхта втікали від пригноблення панами-магнатами, старостами і поселялись на не- освоєних землях Подніпров'я та Побужжя. Умовою прийняття в козацьке братство було те, що чоловіки повинні бути неодруженими.

Тому вони повинні були вміти готувати в різних умовах їжу з того, що послав Бог, без спеціальних навичок, точної рецептури. Саме куліш, схожий на густий суп чи рідку кашу, який міг замінити весь обід, став головною стравою козаків.

Ця страва навіть у XXI сторіччі визнається шедевром національної кухні і, як запевняють авторитетні фахівці, лише українському борщу поступається своєю популярністю.

Постійно залишатися в тонусі і бути напоготові, навіть в екстремальних ситуаціях, досягати

неймовірних результатів дозволяли щоденні вправи, набуті досвідом знання та дисципліна.

Зрозуміло, що дух воїнів певною мірою залежав і від продуктів, які вони споживали, тому куліш і став тією панацеєю, яка необхідна була в козацькому раціоні.

КОЗАЦЬКИЙ КУЛІШ

УКРАЇНЦІ У ПРИСЛІВ'ЯХ І ПРИКАЗКАХ

Тема №1: РОДИННЕ ЖИТТЯ

- Хлопець на коні їздить, а дівчина родиться та й йому згодиться.
- У парубка одна гадка, а в дівчини десять.
- Молодець проти овець, а проти молодця і сам як вівця.
- Не то молодець, що за водою пливе, а то молодець, що проти води.
- Гарна дівка, як засватана.
- Дівка не без щастя, козак не без долі.
- Дівоче серце, як уліті сонце: хоч тихеньке, та тепленьке.
- Дівочі сльози — як весняний дощ.
- Дівчина — як билина: куди вітер подається, туди вона й гнеться.

- Дівчина — як квіточка: з нею рай, а чужої молодиці не займай.
- Дівчина — як тіль: ти за нею, вона від тебе, ти від неї, вона за тобою.
- На траву дивися вдень, як обсохне роса, а на дівку в будень, як невбрана та боса.
- Тоді дівка пишна, як заміж вийшла.
- Честь дівоче щастя береже.
- Краса лиця — це половина приданого.
- Краса минеться, а розум пригодиться.
- Не шукай краси, а шукай доброти.
- Три речі скоро минають: луна, веселка і дівоча краса.
- Краса до вінця, а розум до кінця.
- Вуси — честь, а борода й у цапа єсть.
- Коса — дівоча краса.
- Прибери свиню хоч в золото, вона все одно в хлів піде.
- Де ся люблять, там ся чублять.
- До любові і співу не присилуєш.
- Коли біда входить дверима, то любов тікає вікном.
- Лихого любити — себе губити.
- Любов зла — полюбиш і козла.

Козацька Україна єдина
Засновник і видавець ВГО
«Селянське козацтво України».
Головний редактор
Леонід Шморгун.

Контактні
телефони:
(096) 288-03-12;
(067) 919-89-39;
(067) 379-41-56.

При використанні наших публікацій обов'язкове посилання на «КУЄ».
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Відповідальність за достовірність матеріалів та зміст реклами несуть автори та рекламодавці.
Свідчення про Державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації (серія КВ, №20988-10788Р) видане Державною реєстраційною службою України 25 вересня 2014 року. Наклад 300 пр.
Віддруковано в